

Anatomia humana

N'HI HA QUE SE'N VAN

Jorge Bello

Durant 2014, fins al 30 de setembre, 94 metges especialistes de la sanitat pública balear van fer tràmits per anar-se'n a treballar a l'estranger. A Canàries són 119. En proporció al nombre d'habitants, se'n van més de Balears que de Canàries.

A Catalunya són 471, a Madrid són 609. En total, per al conjunt espanyol, són 2.678 els metges especialistes del Sistema Nacional de Salut que van sol·licitar el Certificat d'Idoneïtat professional, un requisit indispensable per fer de metge fora d'Espanya.

Aquest total de metges que planeja d'anar-se'n és gairebé un 2% superior al de 2013. Segons informa l'Organització Mèdica Col·legial, que agrupa tots els col·legis de metges d'Espanya, la majoria dels que volen marxar són especialistes en medicina de família o en pediatria.

Aquesta situació és alarmant i permet de preveure que continuaran els problemes de la sanitat pública. L'Estat hauria d'assegurar les condicions socials i polítiques per tal que els metges i en especial els especialistes, la formació dels quals paguem entre tots perquè els necessitem, puguin trobar les condicions necessàries per desenvolupar-se professionalment a casa, i oferir en conseqüència una bona sanitat.

Tot considerant que no és pas així, hem de pensar un altre cop que hi ha una vo-

luntat deliberada d'enfonsar la sanitat pública. Aquesta situació deixa les vergonyes a la vista d'unes autoritats que semblen incapaces de veure-hi clar. O que no volen veure res més que allò que els interessa de veure, o que no volen fer res més que allò que els interessa de fer.

La crisi de l'ebola és un altre símptoma de no voler veure, d'incapacitat, de persones que demanen o accepten d'ocupar un càrrec sense tenir prou solvència humana i professional per ocupar-lo. Hem de recordar que l'Hospital Carlos III de Madrid estava en procés de tancament per convertir-lo en centre socio-sanitari.

♦♦ **TAMBÉ N'ÉS** un símptoma el fet que es permet que una advocada assumeixi, per pròpia decisió, la responsabilitat de solucionar un greu problema mèdic la solució del qual ni els metges coneixen. Ara per ara, només Metges sense Fronteres entén prou debò, i són una organització apolítica i sense ànim de lucre.

En aquest context de no voler veure el que és evident, sembla que la consulta del 9-N, per saber quina és la voluntat de tothom a Catalunya, ara per ara no serà pos-

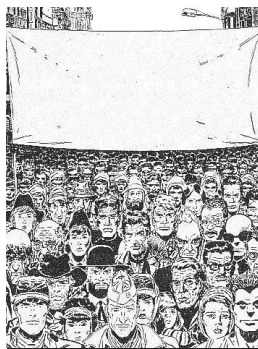
sible. «No queremos», afirmava i repetia el blau president fa uns dies, el dissabte 4 d'octubre, en un acte del partit, tot ben enregistrat per les càmeres i els micròfons.

♦♦ «**NO QUEREMOS**», dit i repetit, no és precisament una afirmació serena ni responsable. No és pròpia del president d'un país, ni tan sols és pròpia d'un adult seriós. És més aviat la resposta d'un fiet enrabiat. A la vista està que no es pot amagar el mal de panxa, ni les ànsies, ni les basques.

Tampoc no es pot amagar que aquesta actitud de «no queremos» també té un equivalent balear, encara que no tinc constància que l'insular president ho hagi dit. Però sí que tinc constància, i tots en tenim, de l'actitud mil cops tossuda de no voler acceptar les reclamacions, mil cops repetides, de pares, alumnes i mestres vestits de samarreta verda.

Prou que es veu que tant aquí com allà n'hi ha un que, recolzat en una majoria absoluta, silenciosa i submissa, insisteix a dir que no perquè no en matèries tan importants com ara la formació dels fets a escola, la defensa d'una sanitat pública i racional, i la voluntat d'alliberar-se del pes que llastra el desenvolupament, sigui de l'ínsula estimada, sigui de la península igual d'estimada.

bello.cat/jordibello@gmail.com

☞ **El «no queremos» del president, dit i repetit en públic per tal que ningú no en dubti, és l'argument més creïble i més sincer del govern central**

Es racó d'en cambreta

MODES

Gustau Juan Benjam

Els humans, com els nostres parents els simis, tenim ben arrelat el costum d'imitar allò que fan els altres, sobretot si allò que s'imita és nou i ha tingut un cert èxit; què és l'educació, al cap i a la fi, sinó imitació, repetició de conductes d'altri?

És en la imitació on s'estableixen les pautes de conducta social, en la imitació i en la capacitat d'inventiva. Tanmateix, aquestes capacitats prou vegades van acompanyades d'una altra, els excessos, a què som tant donats a tots els nivells i sense mirar prou el preu o les conseqüències.

Ja s'ha començat a fer balanç d'una temporada turística que es voldria més llarga: fa temps que es cerca la pedra filosofal que faci més rendible el turisme, convertit boni bé en monocultiu econòmic a la nostra illa.

El primer gran esclat va venir de la urbanització extensiva de la costa, ja fa uns quants decennis: es va fer tòpica la dita que tota la costa tenia *vocació* turística,

urbanística. Una moda, al cap i a la fi, però molt destructiva que, pel camí, va deixar no poques urbanitzacions incompletes, sense acabar de construir i més d'una de fallida, territori cremat per no-res, pel benefici d'uns quants, com a màxim.

Anys de mobilitzacions socials van ajudar a aturar una mica els excessos. De l'altra part, però, van aprofitar aquell moviment per crear una nova moda en el negoci, el mal dit turisme de natura, vendre tranquil·litat i naturalesa verge, sempre fràgils perquè els humans ho envaiem tot,

☞ **Fa temps que es cerca la pedra filosofal que faci més rendible el turisme, convertit boni bé en monocultiu econòmic a la nostra illa**

amb excés. El mateix va passar amb les mobilitzacions pel Camí de Cavalls, paït pel sector com a nou producte.

Després va esser el turisme rural. Ara, l'aprofitament turístic dels fars. Ja es va fer qualque experiment, que els ha agradat i es vol imitar amb els excessos acostumats: llegia a un diari que Ports de les Illes Ba-

lears ha donat el visticla per convertir en hotels deu fars de les nostres Illes, dos d'ells a Menorca.

La darrera moda que pren és la reconversió d'antics edificis en hotelets, als nuclis històrics de les ciutats. Al nucli antic de Ciutadella ja en funcionen un parell i sembla que són un èxit; idò, a imitar-ho: s'hi podran convertir en hotels fins a vint-i-set casals més, alguns d'ells ja en projecte...

I, tanmateix, el turisme és una activitat que depèn de massa factors externs, de massa modes conjunturals, segons d'on bufa el vent, i obrir la mà, en que sigui de manera puntual, per a noves infraestructures en una activitat de recorregut incert, no sempre pot esser la cosa més assenyada. La més rendible en la relació cost benefici globals a llarg termini, la més sostenible com diuen ara; avui, per exemple, hi ha preocupació per l'estancament de les economies més potents d'Europa, els principals països emissors del nostre turisme. Açò, sense deixar de banda que és cosa ben demostrada com en són de fràgils i vulnerables els monocultius, en tots els ordres de l'activitat humana i els buits que deixa la seua més mínima minva. Que no n'hi ha ja prou experiències?

Perquè la política de terra cremada (se'n treu un benefici ràpid i puntual de qualsevol activitat, de qualsevol bé o territori, i es deixa) no sol crear situacions estables, a la llarga.

Part forana

LA REVOLUCIÓ DE LES TARGETES

Josep M. Llauradó
Professor i escriptor

Això de les targetes negres o opaques de Bankia ha estat veritablement l'invent d'un geni: té tantes arestes i tants fronts de comentari que és impossible d'abastar-ho i, per tant, de criticar-ho o jutjar-ho per complet. L'excés de luxe hotelier, de cotilleria (hom suposa que femenina, però sense proves, per ara) i d'àpats (fins i tot en restaurants diferents pagats el mateix dia i a la mateixa hora amb la mateixa targeta), les lliçons d'austeritat i les recomanacions d'abaixar els sous que feien els protagonistes de l'afer, el fet que pertanyen a tot l'espectre polític i institucional, els tres justos que no van gastar ni un euro tot i tenir les targetes a la butxaca durant anys, el targeter a compte de tots que ara es dedicarà a vigilar els inspectors d'Hisenda i el que fa classes d'economia a la universitat, la seguretat dels instal·lats que ni aquest escàndol ni cap altre passat ni futur no tindrà conseqüències electorals, aquesta petició de Miguel Blesa per pagar amb els diners de tots una bona felicitació el rei en la premsa i la presència de personatges d'aquests que encara defensen la monarquia, l'olímpic funcionament del Banc d'Espanya ignorant olímpicament tots i cada un dels forats bancaris, l'argücia d'amagar el roboratori sota l'epígraf d'«error informàtic»... El més novel·lesc, sens dubte i sempre provisionalment: la desaparició dels registres de les despeses targeteres corresponents al mes de febrer del 2009, el més de Sant Valentí,

entre altres sants.

En temps del canceller Bismarck no hi havia targetes, però resplendeix en el nostre escenari buf el seu avís: «Si els alemanys sabessin com gasta el govern els seus impostos i de què es fan les salsitxes, farien la revolució». També és cert que la frase ha perdut pòlvora i ara sabem que cap escàndol de targetes ni cap numeret amb diners públics no encendrà la revolució. La revolució només s'encendria amb la senzilla maniobra de penjar a la xarxa tots els registres de l'administració, totes les targetes, viatges, àpats i nits d'hotel pagades amb els seus diners, benvolgut lector, totes les compres de vins i de qualssevol despeses, incloent aquest misteriós extracte de febrer del 2009, per descomptat.